

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de novembre del 2017

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 4 de maig de 2010 es va dictar sentència en el marc dels presents autes degudament notificada a les parts interessades i al Magnífic Ministeri Fiscal i, conseqüentment, en data 13 de setembre de 2016 es va dictar Aute d'execució pel quin es requeria al Sr. V.M.M.D.C. l'import de 10.085.- euros en concepte de pensions d'aliments impagades en benefici de la seva filla fins el dia 12 de setembre de 2016.

II.- Per escrit presentat en data 17 d'octubre de 2016, la representació processal del Sr. V.M.M.D.C. formulava incident d'execució contra l'Aute de data 13 de setembre de 2016.

III.- El dia 18 d'octubre de 2016 es dictà providència, degudament notificat a les parts interessades i al Magnífic Ministeri Fiscal, en la què en la seva part dispositiva s'establí el següent:

“Primer.- Donar trasllat a la Sra. C.I.F.P. i al Magnífic Ministeri Fiscal de l'escrit presentat en data 17 d'octubre de 2016 per la representació processal del Sr. V.M.M.D.C., als efectes escaients.

Segon.- Obrir el corresponent incident d'execució d'aute, emplaçant a ambdues parts i al Magnífic Ministeri Fiscal a fi que compareguin a l'audiència del proper dia 22 de novembre de 2016 a les 9 hores per a la celebració del tràmit de contesta a l'escrit de data 17 d'octubre de 2016 per la representació processal del Sr. V.M.M.D.C.

Tercer.- Advertir a les parts que d'acord amb l'article 97 de la Llei Qualificada de la Justícia que estableix entre altres extrems que davant de totes les jurisdiccions i en tots els procediments, és preceptiva l'assistència i la intervenció lletrada, prestada per un advocat inscrit en el Col·legi d'Advocats d'Andorra.

Quart.- Notificar la present resolució a les parts interessades i al Magnífic Ministeri Fiscal.”

IV.- En data 22 de novembre de 2016 es practicà el tràmit de contesta, en el què la Sra. C.I.F.P. s'oposava a les pretensions de l'adversa, encara que sol·licitava que es reduís la reclamació formulada a l'import total de 9.111,75.- euros, admetent un error de càlcul.

V.- L'Aute dictat per l'Hble. Batlle en data 23 de maig del 2017 va decidir:

“Primer.- Declarar la compensació de l'import de 9.111,75.- euros en l'import de 222.- euros pagats pel Sr. V.M.M.D.C. en concepte de despeses ordinàries.

Segon.- Desestimar de forma substancial l'incident d'execució formulat pel Sr. V.M.M.D.C. en el sentit de requerir-lo de pagament de la quantitat de 8.889,75.- euros, en concepte de pensions pendents fins al mes de novembre de 2016.

Tercer.- Imposar les costes ocasionades arran de la tramitació del present litigi al Sr. V.M.M.D.C., incloses aquelles derivades de la intervenció d'advocat i de procurador, a acreditar en període d'execució d'Aute.

Quart.- Notificar la present resolució judicial a les parts interessades i al Magnífic Ministeri Fiscal.”

VI.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. V.M.M.D.C. i, en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions, demana la seva revocació estimant que s'ha produït una modificació tàcita de la suma a pagar acordada, que la reclamació de la part executant esta prescrita, que l'import reclamat ha de ser de 7.898,75 i no pas de 10.085 i que no procedeix imposar-li les costes del procediment.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Eulàlia Amat Llari

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat a les actuacions que en data 4 de maig del 2010 l'Hble. Batlle va dictar Sentència estimant la demanda de separació de comú acord formulada pel Sr. V.M.M.D.C. i la Sra. C.I.F.P. i aprovant el conveni regulador signat per les parts en data 22 de febrer del 2010, en virtut del qual s'acordava, entre altres, que el primer contribuiria en la quantitat de 300 euros mensuals al manteniment de la seva filla menor (foli 3). No es discuteix tampoc que, a partir del mes de febrer del 2010, el Sr. V.M.M.D.C. no va abonar íntegrament la suma acordada, raó per la qual en data 12 de setembre del 2016 la Sra. C.I.F.P. va comparèixer davant de la Secretaria de la Batllia manifestant que el seu espòs no li abonava la suma establerta per Sentència en concepte de pensió d'aliments en favor de la seva filla, i que, per aquest motiu, en aquell moment era deutor de la suma de 10.085 euros resultants de les pensions degudes des de l'any 2010 al 2016 i aportant els extractes bancaris que acreditaven els pagaments fets pel Sr. V.M.M.D.C. fins aquell moment, raons que van portar a que es dictés l'Aute d'execució de data 13 de setembre del 2016, requerint al citat senyor per tal que abonés l'esmentada suma.

En aquestes circumstàncies, el Sr. V.M.M.D.C. va formular incident d'execució argumentant que ell no es podia fer càrrec de l'import de 300 euros acordat en el seu moment, que a partir del mes de febrer del 2010 la majoria dels mesos havia abonat sumes per sota dels 200 euros mensuals sense que la Sra. C.I.F.P. efectués cap reclamació, o protesta, que l'acció exercitada de contrari estava parcialment prescrita, ja que sols se li podia reclamar el pagament de les pensions dels darrers tres anys, que la diferència entre el pagat i el que segons la seva esposa havia de pagar seria, en qualsevol cas, de 7.898,75 euros i que, en tot cas, ell aniria satisfent mensualment el seu deute a raó de 100 euros mensuals. La Sra. C.I.F.P. es va oposar a aquestes pretensions, fixant, no obstant, la suma deguda per l'adversa en 9.111,75 euros.

II.- En relació al primer argument exposat per la part recurrent, en el sentit de que ell no es podia fer càrrec del pagament de la suma que s'havia acordat, cal posar de relleu que el Sr. V.M.M.D.C. es va comprometre el 22 de febrer del 2010 a abonar la suma de 300 euros mensuals en concepte d'aliments en favor de la seva filla i que el mes de maig d'aquell any ja no en va pagar 300, sinó 120, manca de compliment que es va repetir amb algunes variants a partir del mes de juliol d'aquell any, com resulta dels documents bancaris aportats per la Sra. C.I.F.P., sense que el recurrent provi quina va ser la causa de l'incompliment del pacte que acabava de signar i si realment en tres mesos havia canviat tant substancialment la seva situació que li era impossible complir amb l'obligació que havia assumit. D'altra banda, el recurrent tampoc acredita quins són els seus ingressos actuals i la raó per la qual no es podia abans, ni es pot fer ara, càrrec de la pensió que es va comprometre a pagar i, en tot cas, si realment s'hagués produït un canvi en els seus ingressos, o despeses, allò procedent seria haver formulat una demanda sol·licitat una modificació de les mesures adoptades, procediment a on, mitjançant l'acreditació dels ingressos dels quals disposaven els dos progenitors i de les necessitats de la seva filla, es podia haver examinat si procedia, o no modificar l'import a pagar per l'agent.

III.- Argumenta igualment el recurrent, que els litigants van acordar una modificació tàcita de l'import de la pensió a pagar, però ni és creïble que aquesta modificació es produís al dos mesos d'haver pactat la suma a pagar, ni hi ha cap prova d'aquest pacte, que la Sra. C.I.F.P. nega en la seva confessió en judici, afirmant que sempre li va reclamar el pagament de la suma pactada, ni, en qualsevol cas, els progenitors podien acordar aquesta modificació sense el vist i plau judicial, ja que la pensió d'aliments és irrenunciable, indisponible i té caràcter d'ordre públic, com destaca l'Aute d'aquesta Sala de data 26 d'abril del 2017 al què fa referència la resolució objecte del present recurs. D'altra banda, és, a més a més, creïble que la Sra. C.I.F.P. no formulés el requeriment que dóna origen a aquest incident reclamant al defenent les pensions degudes per tal d'evitar que es deteriorés encara més la relació entre ells en perjudici de la menor, com resulta de la seva confessió en judici, raons totes elles que porten a aquesta Sala a desestimar l'argument del Sr. V.M.M.D.C. en el sentit que l'agent ha anat contra els seus propis actes en reclamar judicialment el pagament de la pensió pactada.

IV.- Argumenta també el recurrent, que la reclamació de la part executant està en part prescrita, de tal manera que, en tot cas, sols se li podia reclamar l'import de les pensions deixat de pagar durant els darrers tres anys, ja que es tracta de prestacions periòdiques, però tampoc aquest argument es pot estimar.

En efecte, en primer lloc, des d'una perspectiva doctrinal el fonament de la prescripció es troba actualment des del punt de vista subjectiu en la presumpció de l'abandonament, o la renúncia al seu dret de crèdit per part del creditor, vist el temps transcorregut sense haver reclamat el pagament. No obstant, en el cas del dret d'aliments, aquest fonament no permet apreciar l'existència de prescripció, ja que es tracta d'un dret irrenunciable, indisponible i amb caràcter d'ordre públic, com hem destacat, raó per la qual no es pot considerar abandonat encara que no es reclami durant un cert temps. En segon lloc, el fonament objectiu de la prescripció és la

conveniència de donar seguretat a les relacions jurídiques, raó per la qual s'ha d'entendre que s'ha d'admetre un termini de prescripció i que aquest és, en aquest cas, el de trenta anys que estableix l'Usatge "Omnes Causae", que recull el llibre VII, títol II, constitució 2a del volum 1er de les Constitucions i altres drets de Catalunya, en relació amb el capítol 44 del "Recognoverunt Proceres", que es troba a llibre I, títol XIII, capítol 44 del volum 2n de les dites Constitucions, ja que en aquest termini prescriuen totes les accions fins i tot les derivades d'un dret indisponible si es tracta d'una reclamació pecuniària. D'altra banda, aquesta mateixa solució s'ha d'aplicar en el supòsit de que el que es reclami siguin pensions ja establertes i vençudes, ja que, no existint un termini concret de prescripció, caldria aplicar el citat de trenta anys.

D'altra banda, el termini de tres anys s'aplica als contractes que no s'han redactat per escrit, als crèdits a favor de persones que exerceixen una activitat professional que hagi donat lloc a reclamar honoraris, o que exerceixin un ofici, als que tenen el seu origen en el contracte laboral, als mercantils, o els deutes que provenen de les entitats públiques i cap d'aquests supòsits és aplicable al pagament de pensions que no resulta d'una relació patrimonial.

V.- Defensa igualment el recurrent que l'import reclamat hauria de ser, en tot cas, de 7.898,75 i no pas de 10.085, ja que la resolució judicial només es pot basar en els documents aportats amb la demanda.

No obstant, la Sra. C.I.F.P. va comparèixer davant de la Secretaria de la Batllia en data 12 de setembre del 2016 sol·licitant que es requerís al Sr. V.M.M.D.C. per tal que fes efectiva la suma de 10.085 euros per raó de les pensions d'aliments en favor de la seva filla que no li havia abonat, aportant la documentació que acreditava els pagament parcials fets pel deutor dels qual entenia que resultava la dita suma i, posteriorment, en el seu escrit de contesta a la demanda incidental va reduir a aquest import a 9.098,75 euros acceptant haver comès un error al sumar els imports que resultaven de la

documentació aportada, concretant la suma deguda en 9.111,75 euros al afegir 13 euros més que mancaven per pagar de la pensió del mes de setembre del 2016 i, en aquestes circumstàncies, l'Aute d'instància entén que el recurrent sols ha acreditat haver pagat la suma de 222 euros en concepte de despeses ordinàries de la seva filla, raó per la qual requereix al Sr. V.M.M.D.C. per tal que aboni l'import de 8.889,75 euros en concepte de pensions a favor de la mateixa fins el mes de novembre del 2016 i aquesta decisió s'ha de confirmar.

En efecte, la Sra. C.I.F.P. va acreditar l'import degut pel recurrent aportant els consegüents rebuts bancaris al requeriment presentat a la Batllia, mentre que el Sr. V.M.M.D.C. discrepa d'aquest deute sense aportar la prova d'haver fet altres ingressos que els que es recullen en el citat requeriment, més enllà dels 222 euros que la Sentència d'instància li reconeix, raó per la qual entenem que no ha acreditat que les sumes degudes eren inferiors a les que recull aquesta resolució. D'altra banda, si bé és cert que la Sra. C.I.F.P. aporta la prova de que l'adversa li ha deixat de pagar altres 13 euros el mes de setembre del 2016 i que la Sentència d'instància admet aquesta prova, cal tenir en compte que es tracta d'un document aportat a la contesta a la demanda incidental i que, per tant, la Sentència podia recollir.

VI.- Per últim, argumenta el recurrent que no procedia fer especial pronunciament ni en relació a les costes de la instància. No obstant, aquest motiu tampoc es pot estimar entenent, no sols que es tracta d'un litigi de caire exclusivament patrimonial, sinó tenint en compte també que el recurrent ha incomplert les seves obligacions de manera reiterada i atès que l'incident promogut s'ha desestimat de forma molt substancial.

VII.- En desestimar-se el recurs, procedeix imposar al recurrent les costes d'aquesta alçada, de conformitat amb la facultat que atorga als Tribunals (Codi 7,51,5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs formulat per la representació processal del Sr. V.M.M.D.C. contra l'Aute dictat per l'Hble. Batlle en data 23 de maig del 2017, que CONFIRMEM íntegrament, imposant les costes d'aquesta alçada a la part recurrent.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-